

LBRIS

We know
books

VOICU LĂZĂRUȚ

**DEȚINUȚI POLITICI
ÎMPOTRIVA IMPOSTORILOR**

DEVA - 2022

Am descoperit în arhivele Preoților Florea și a doctorului Nicolae Florea un hrisov care documenta că Patriotul-Patriarh și Tribunalul Ardealului, pe vecie-doar **AVRAM IANCU** a fost prezent, deși grav bolnav, la inaugurarea Liceului din Brad, în anul 1869. A ținut un discurs înălțător și patriotic, la fel de revoluționar ca și toată viața sa, apreciind importanța viitoare a acestui lăcaș de cultură și învățământ românesc, faptul că această instituție va lumina generații de români și va face ca Ardealul să fie o țară liberă și dreaptă pentru tot natul acestor locuri cu oameni drepi, harnici, mereu urgisiți de alte neamuri crotopitoare, curajoși, demni și puternici. Și, atunci, vă întreb dragi patrioți români, de ce-i pângăriți amintirea și faptele ?

CUPRINS

1. Domnul Dr. Florea Nicolae , un înger de comportament și educație medicală,.....	5
2. Deținut politic în România, un număr aplicat pe sute de mii de substantive comune... ..	22
3. Deținut politic din tată-n fiu!.....	39
4. Ștefan Bălan - o tragedie de existență al unui posibil sportiv olimpic.....	49
5. Domnul Av. Ioan Iuga - „Durere”, un anonim erou național cu o viață.....	71
6. A plecat, cu simț patriotic și optimism pe o bicicletă pentru comemorarea unui erou în satul Sălciua	94
7. Ovidiu Hagea , dintr-un fost deținut politic la Salcia ... Primar la Deva!	111
8. Viața ca un iad, pe vasul „Gironde”	122
9. Raul Volcinski - simbolul răului perfid și al abilității perene securisto-comuniste	145
10. Societatea Culturală, Anonimă și Dramatică din Balta Mare a Brăilei – un „Sovrom Ostrov-Salcia”	162
11. Bărăgan 1951-1956 - câmp fertil, însă ucigător pentru generațiile de oameni demni și vrednici... ..	181
12. Ioan Slavici - Prozatorul fără de țară, târât prin închisori	195
13. Ion Dezideriu Sîrbu , un vulcan de existență intelectuală	209
14. Dumitru Cristea , poetul deținut politic.....	234
15. Poemele homerice-orale ale lui Radu Gyr - rostite, nescrise și culese de prin toate închisorile comuniste!.....	250
16. Sfântul Arsenie Boca - Îngerul necanonizat, un destin de preot ortodox cu Har și Magie - nenorocit de comunism!	268
17. Avram Iancu = „Patriotul absolut” al nației române, un „Isus” al Ardealului, o mare suferință ascunsă și încătușată	280

Culegere și tehnoredactare: **Voicu Lăzăruț**
Copertă: **Iuliana Simona Zglimbea**
Corectură: **Iuliana Simona Zglimbea**
Redactor: **Voicu Lăzăruț**

Tiparul: **Tipografia Sitech - Craiova**

Toate drepturile aparțin autorului !
TELEFON AUTOR = 0726.101.301
E-mail: lazarutvoicuemi@gmail.com
Deva, Str. Mărăști, Bl. D5, Ap. 6
FACEBOOK- Lazarut Voicu

***Apariția acestui volum a fost posibilă
datorită contribuției generoase a urmașilor
Domnului Doctor Nicolae Florea,
Familiei Dr. Constantin și Olimpia Blejan,
Familiei Dr. Constantin și Dr. Simona Blaj,
Dr. Patricia Blaj,
căroră le mulțumesc!***

ISBN 978-606-11-7976-3

1. Domnul Dr. Florea Nicolae, un înger de comportament și educație medicală, încă un profesionist cu notorietate distrus de comuniști pentru că a atentat, „prin uneltire verbală”, la ordinea socială...

Închid ochii, ca să revăd mai bine trecutul, în imagini de care îmi amintesc ca dintr-un film de epocă, cu tușe sepie cu imagini foto vechi și istorice ale Spitalului Comunal din Baia de Criș, o instituție veche din satul natal, dotat cu multe și felurite clădiri și cu un important personal medical care deservea sănătatea publică a moșilor de pe o rază apreciabilă de locuitori ai Munților Zarand și Apuseni. Spitalul avea o istorie legendară, fiind înființat în jurul anilor 1870, când este clar atestat și în hrisoave, că stabilimentul acesta a sălășluit, în câteva rânduri, trupul bolnav al Crăișorului Avram Iancu, în ultimii săi 3-4 ani de supraviețuire, unde, mai apoi, prin luna septembrie a anului 1872, aici și-a dat sfârșitul în chinuri de dureri – **Tribunul Neamului**, cu o mânărire și un dispreț fără margini.

Locuiam la câteva case, în apropiere de vestitul și apreciatul stabiliment pe lângă care treceam zilnic de multe ori, pe trotuarul strâmt ce se interpunea cu o poarta largă, grea, zornăitoare și ferecată cea a Spitalului, datorită faptului că Școala Generală pe care o frecventam era pe partea opusă drumului sătesc mereu prăfuit și plin de gropi pentru că era cel mai des circulat de către elevii școlii generale și de pacienții sau angajații Spitalului. Aglomerația din Instituția medicală vestită era mai intensă, dimineața pentru că acolo erau un număr important de doctori, deși medicii de circă, ca cei de familie de azi și stomatologii erau într-o altă locație centrală a comunei, în cea a Vechii Prefecturi-Pretura, o clădire din anul 1860. Îi cunoșteam și respectam tare mult pe toți salariații importantei instituții de sănătate publică, a celei mai de vază societăți publice din comună. Îi știam tot personalul după numele mic sau cazna-poreclă, încă din 1959, când mersesem în clasa întâi la învățătorul Marinescu, în clădirile vechi ale Școlii Generale de patru clase, unde era Director, de mulți ani, Dom-

nul Sulea care și locuia într-o aripă interioară a clădirilor lungi și încă-pătoare de vis-a-vis împreună cu soția sa austeră și nesuferită. În cele patru clase, de lângă drum și ele construite în anul 1885 activau câteva bătrâne învățătoare și educatoare de mult timp acolo, recunoscute de toată zona - Doamna Torneanu, Doamna Oncu, Doamna Marinescu. Se vedea din limbajul tuturor locuitorilor comunei de atunci că, la toți învățătorii aceștia nimeni nu îndrăznește să li se adreseze vreodată cu apelativul Tovarășe, ci doar, cu rezonantul și politicosul titlu de Doamnă. Mai târziu, în orele de dirigenție, ni se repeta ilar și cu cuvinte meșteșugite, că noi, elevii va trebui să ne adresăm lor, fără excepție, doar cu substantivul comun de tovarășe-ă.

Fiind un sat mediu ca număr de populație era normal să-i cunoaștem pe toți salariații spitalului, ba și pe cei care veneau din cele 11 sate componente ale comunei sau din orașul Brad, un centru puternic minieresc al extracției aurului. Personalul auxiliar al Spitalului erau cu toții la fel de respectați și cunoscuți, unii mai mult, ca portarii Aron, Gyury și Anicuța, șoferul de pe ambulanță-Betea, lenjereasa Tușa Nina, sora șefă Jenica, asistenta Cojocar... și Familia de basarabeni – Ancateu. Ei se refugiaseră în zonă din Iași, în anul 1944, anul tragic al invaziei sovieticilor. Legătura dintre Dr. Florea și Familia Ancateu a fost făcută în Spitalul de Război de la Iași unde Dl. Dr. Florea era stagiar iar Doamna Ancateu, soră de campanie cu bărbatul sau uriaș, un bandit de comerciant care aprovizionă marele spital cu mii de răniți din Iași. Pentru că erau de loc din Chilia Nouă basarabeană, deci erau din armata Moldovei cucerite, cei doi soți au primit ca un dar invitația de a se refugia cât mai departe de frontiera Sovietică, adică în Satul Rișca din Comuna Baia de Criș, la tatăl doctorului Florea care era preot în Rișca și avea 2-3 proprietăți de case. De fapt, tatăl doctorului Florea, preotul Amos Florea, era un om avut domiciliat de 3-4 generații cu străbunii săi, unde au propovăduit creștinismul în localitatea de pe marginea Crișului Alb. El va fi un român generos care a finanțat construirea Bisericii Ortodoxe din Baia de Criș, în anul 1930, chiar vis-a vis de Marea Biserică Franciscană frecventată de ungurii din tot vestul țării. Voi mai reveni la această legătură de prie-

tenie și colaborare medicală dintre familia de basarabeni Ancateu și tânărul doctor stagiar de la Iași - Nicolae Florea...

Personalitățile din Spitalul Rural erau întotdeauna din grupul celor 8-9 medici care deserveau secțiile de radiografie, contagioase, interne. Erau doctori cu mulți ani vechime în spital, deși ei se mai actualizau prin promovarea lor naturală la Raion sau Județ, pentru că în Spitalul nostru avea doar medici valoroși ca - Blejan, Suci, Bădău, Schreiber, Sida...dar, deasupra tuturor era, ca o personalitate de Sfinx super cunoscută și respectată, profesionistul și austerul Doctor Nicolae Florea, un om distins, tăcut, cu renume mare și un foarte bun doctor internist. I se zicea pe bună dreptate - Doctorul Vitalis. Asistentele erau sub îndrumarea exigentă a sorei șefe Doamna Domnica Ancateu, iar administrația spitalului sub oblăduirea abilului Ancateu care fusese furier de batalion.

Îl vedeam mai rar pe Doctorul Florea, față de ceilalți medici, poate și pentru faptul că el locuia în Brad, făcând zilnic naveta la Baia de Criș, cu trenul sau autobuzele care erau mai dese de dimineața, și din oră în oră, la amiază, pentru că urbea mea dragă era un centru economic activ cu peste 1000 de angajați în toate domeniile, și unde era o forfotă de muncă și ordine impresionantă ce aducea prosperitate și liniște locuitorilor. Comuna adăpostea instituții importante, cu mult personal care funcționa la Cooperativa Moțul, Spitalul Comunal, Gara veche de 100 de ani, cu depozite imense de mărfuri industriale și personal feroviar care locuia în gară, Casa de Copii, Școala Generală, IFET-ul și Ocolul Silvic cu o administrație într-un Palat făcut încă din anul 1920, Sediul CAP, Biserica Franciscană și alte două Biserici Creștine funcționale, Piață, Magazine în Centrul Cultural, Birturi, Primărie, Poliție, Poștă și Telefoane, comună cu medici de circă și asistente etc. Baia de Criș fusese un Centru de Pretură, în urmă cu 150 de ani, o Urbe importantă încă din vremea dominației ungaro-habsburgice. Cei mai mulți muncitori erau în cele 10 secții meșteșugărești din centrul civic unde funcționase Garnizoana Ungară și Închisoarea militară. Vis-a-vis era cea mai mare Biserică Franciscană din Vestul țării cu un efectiv de 40-50 de călugări, pe vremuri, care se administrău singuri și cu resurse sponsorizate cam pe ascuns din toată lumea, dintre acei călu-

gări, azi nu au mai rămas niciunul. Dar, renumele a rămas înscris în memoria țării este faptul că aici în casa lui Stupină-cârciumarul, în apropiere a funcționat, ca avocat - Avram Iancu, aici și-a alinat suferințele trupului în Spital, și tot aici a murit într-o casă de lângă Piață, pe prispa lui Ioan Stupină, în 10 septembrie 1872.

Era, pe atunci un comunism de catifea și o liniște socială de mare urbe pe care, doar azi o prețuiesc și cânt... Cotidian, îl admiram și salutam respectuos, de la mare distanță pe Dl. Dr. Florea Nicolae, care intra pe poarta spitalului la ora 8, fix și pleca în jurul orelor 13-14, atunci când nu era de gardă. Fără excepție, la intrarea sau ieșirea din Spital, doctorul Florea purta doar o mapă mică îngustă, ponosită, și nu prea înțelegeam de ce, pentru că, mai toți ceilalți doctori aveau uneori și ceva plase, el însă niciodată. Avea un mers împlântat și în buiestru, era masiv, permanent serios și tare scump la vorbă. Când mai ieșea prin secțiile celor 5 clădiri pentru inspecție, inclusiv a bucătăriei, magaziiilor de alimente și sălilor de mese, a spălătoriei și lenjeriei sau a farmaciei, mereu purta un halat alb imens cu o tocă mare albă cu o cruce roșie brodată pe centru-față. Când era în deplasarea de control prin dotările spitalului, în optul productiv, în afară de cabinet sau în gardă nu discuta cu nimeni, dădea doar ordine ferme, cu discreție și bun simț. Îi cunoștea pe toți angajații spitalului, la toți li se adresa doar după prenume, se cunoștea cu toți profesorii din școala vecină, cu unii era chiar prieten, printre ei se număra și mama mea, care fusese promovată de Partid, ca directoarea școlii și devenise o colaboratoare la ziarul Drumul Socialismului unde mai scria câteva articole elogiative pentru munca competentă a medicilor din spitalul renumit și din activitatea culturală din Baia de Criș.

Doctorul Florea nu era deosebit de agreat de ceilalți medici, poate și pentru faptul că îi eclipsa prin renume și fapte medicale pe toți ceilalți, deși el, niciodată nu a depășit postul de șef de secție interne. Nu știam și de ce...? Aflasem întâmplător, de la prietenul meu Sorin, fiul doctorului Suci, coleg al doctorului Florea de la contagioasă, că domnul doctor Nicolae Florea se trage din zona Vața de Jos-Prăvăleni, de pe Valea Căzăneștilor ca și Părintele Zian Arsenie Bo-

ca, asta am aflat-o mult mai târziu. Dar, tatăl și bunicul său erau de o sută de ani preoți în satul Rișca, unde aveau o avere considerabilă. Ironic, se spunea că el este urmaș din familie de preoți tată și bunic super moșieri din Rișca, unde avuseseră o mare avere agricolă și imobiliară, și care au susținut cu alimente și bani, și Revoluția lui Iancu, Unirea din 1918 și Războiul românilor de pe două fronturi. Puțini însă știau povestea ascunsă și tristă a vieții doctorului renumit și, doar câțiva intelectualii rivali, cârcotași și invidioși mai povesteau dosit și suspicioși despre viața personală damnată și dramatismul existenței sale profesionale. Despre viața sa familială însă, nu se pomenea de loc. Intelectualii mai în vârstă sau personalul spitalului cunoșteau ceva frânturi din povestea tragică și de necrezut a Doctorului Nicolae Florea, din drama tănuită și trăită permanent după anul 1957.

Foarte puțini cârcoteau și exagerau povești din ceea ce știau despre viața doctorului Florea, unii cu răutate, alții cu o teamă securistă, când majoritatea îi pronunțau numele, se uitau în jur, deși toți pacienții doreau să fie, doar de el consultați și tratați. În același loc de muncă cu Dr. Florea lucra și Dr. Blejan, care era cumnat sau nepot, nu prea știam atunci ce rudă era cu renumitul medic. Acesta vorbea rar și puțin despre o condamnarea de 3-6 ani suferită de Dr. Florea în perioada 1957-1964. Ce era mai grav și secretos ținut era faptul că el fusese un deținut politic care se împotrivise ordinii sociale din România, primul afront anticomunist de la noi din motive și de aceea fusese închis de urgență bolșevică declanșată după anul invaziei sovietice din 1945, și mai dur instalată după evenimentele din 1956 din Ungaria.

Sunt oameni din trecutul amintirilor noastre pe care nu-i poți uita niciodată, nici ca prezență fizică, nici ca fapte, nici ca intelect, vorbă și dovadă de valoare profesională și caracter. Pentru unii, rolul lor a fost determinant pentru noi, ca simplii indivizi sau meseriași din acele vremi, și, din adâncul sufletului nostru rolul lor în existența noastră a fost decisiv și sentimental ținut. Ne întrebăm adesea, doar azi, față de unele persoane importante, oare cum a fost viața lor înainte de 1989 și care era povestea reală a vieții lor din spatele existenței lor libere, relaxate, profesioniste de după Revoluție...

Cum eu eram un copil sportiv, isteț, respectuos și dezghețat, dar și fiul directoarei școlii de alături, doctorii jucau des cu mine și cu alți consăteni partide de volei, fotbal, tenis de masă, tenis de câmp, biliard. Comuna avea dotări bune din toate aceste sporturi, unele în câteva exemplare...din cele care, lamentabil, azi, nu mai există niciuna. La orice mișcare sau reuniune nu participa însă, niciodată, DL. Dr. Florea care avea alte preocupări și munci importante. Este o amintire de neuitat forfota din muncă și sport al tuturor locuitorilor din perioada anilor 1965-1970, din Comuna mea - Baia de Criș cea care avea peste 5700 de locuitori, dotată cu industrie și instituții importante, ca - școală, spital, gară, cooperativă meșteșugărească, unele cu vechime de peste 100 de ani. Cu mândrie și responsabilitate trebuie să recunosc, doar azi, că în acei ani era o societate prosperă cu o populație lipsită de griji, era un comunism de admirat, care oferea totul și-ți dădea acces la o comunitate complexă culturală în care totul era gratuit, doar munca era obligatorie în orice domeniu. Pentru că eu eram un polisportiv, Dl. Dr. Blejan Costică mă lua adesea ca partener de joacă la fotbal, tenis, volei. Era vesel și vorbăreț. Nu știam atunci ce rol determinant putea avea în viața mea, după întâlnirile mele acelea din copilărie cu Dr. Blejan. Iată cum, ne apropie și ne desparte viața prin întâmplări și întâlniri decisive trecute pentru cronologia existenței noastre. Dar, asta o voi povesti, mai pe-ndelete și de la capăt, mai apoi...

Voi sări peste timp, adică peste 55 de ani, când într-o zi de 1 mai 2021, Doctorul Constantin Blejan, fost senator PNL, s-a hotărât să-mi furnizeze o arhivă impresionantă veche, bine dosită, de peste 80 de ani a Doctorului Florea. Asta, după ce Doctorul Blejan îl îngrijise regulat, la cererea mea, timp de 10 ani pe tatăl meu, Horea care a supraviețuit datorită prezenței sale profesioniste. În întâlnirile sporadice, dar călduroase și prietenoase, în ciuda diferenței de vârstă, eu îi dăruisem toate cele 12 romane ale mele și pe cele 2 ale mamei mele. Venise, special de la Brad, din casa unde locuise împreună cu Dr. Florea, ca moștenitor testamentar legal, să-mi aducă o sacoșă impresionantă de documente, unele vechi de peste 100 de ani, precum și note, acte proprii valoroase și memorii scrise ordonat de Dl. Dr. Florea, inclusiv pro-

priul Necrolog, scris de mână sa, cu puțin înainte de a muri cu câteva luni. Am rămas uimit, de încrederea, dorința și devotamentul său și am promis o returnare exactă a tuturor actelor, fotografiilor, memoriilor și tuturor notelor medicale din bogata colecție de arhivă enciclopedică descoperită în arhiva personală inedită a Dl. Dr. Nicolae Florea.

Am avut atunci un comportament cam inoportun, eu fiind nesimțit de grăbit față de prezența Dl. Dr. Blejan, poate și din curiozitatea de a citi și alege mai repede toate documentele din arhiva Dr. Florea. Eram și rușinat puțin pentru faptul că în 1996 i-am respins propunerea sa de a candida din partea PNL la funcția de Primar al Devei. Poate și de aceea ne-am despărțit doar cu promisiuni de o promptă revedere, după ce eu voi consulta arhiva, iar el îmi va citi ultimele romane dăruite. Ajuns acasă, am deschis cu o emoție și o curiozitate pe care o mai avusesem doar când mi-am consultat la CNSAS, propriul dosar și cel al părinților mei, cu toate declarațiile și turnătorii nesimțite. Mă așteptasem să am descoperiri incredibile în documentele Domnului Dr. Florea, dar realitatea bate orice închipuire și te revoltă crunt, o ciudă declanșată tardiv și inofensiv împotriva trecutului și regimului comunisto-securist. Sacoșa conținea vreo 10-12 dosare, cu acte pe perioade. Cele personale erau subțiri, până în anul 1950, după care grosimea, importanța, dramatismul descrierii vieții sale căpăta note de film tragic. Mă cuprinde un fior, chiar vărs o lacrimă în momentul când deasupra era un dosar roz cu necrologul scris de însuși, Domnul Doctor Florea, cu puțin înainte de moarte. Dar, amân să citesc amănuntele biografice pentru că eu având experiența consultărilor de arhive de sute de deținuți politici vreau să ajung la punctul culminant, la rechizitoriu, sentință și condamnarea sa și apoi la locul, timpul și modul cum s-a petrecut condamnarea sa.

Într-o mapă maro masivă din piele erau documentele cele mai importante pentru eseuul meu cu sentința de condamnare, locul de condamnare erau și patru cărți poștale trimise de EL, adică toate de care a beneficiat, din Penitenciarul Chilia Veche, unde se petrecuse condamnarea majoritară de deținut politic, apoi urmau actele de la eliberarea, amnistia, dar ce era mai important erau declarațiile marto-

rilor turnători care au determinat decisiv condamnarea Doctorului Florea Nicolae de către Tribunalul Militar din Orașul Stalin. Dar, forma de Sentință Penală – stas, trebuie redată cât mai fidel, azi pentru tinerii din zilele noastre libere și democratice, pentru a vedea clar, că, în perioada 1944-1955 și mai ales în perioada 1956-1964 au existat în România, în total, peste 1 milion de astfel de procese politice, identice, soldate cu condamnări de milioane de ani de închisoare ! Iată-o:

Tribunalul Militar Or. Stalin/ Dos nr. 133/1960, Valabil numai după aplicarea timbrului fiscal de 3 lei.

Sentința Penală nr.130 din 24 mai 1960 - extras

HOTĂRĂȘTE:

Cu unanimitate de voturi, făcând aplicațiunea art. 209. Pct.2, lit. a, C.p. condamnă pe inculpatul civ. Florea Nicolae, născut la 24 mai 1918, a se vede că era chiar atunci ziua lui de naștere în acea zi, fiind născut în Vața de Jos, rai. Brad, reg. Hunedoara, fiul lui Amos și Letiția, condamnat nu a mai fost, domiciliat în Brad, Str. Filimon Sîrbu, nr. 2, reg. Hunedoara, la 6-șase-ani închisoare corecțională și 3-trei ani interdicție corecțională, constând în suspendarea exercitării drepturilor prev. de art. 58. Pct. 2-4 C.P., pentru săvârșirea delictului de uneltire contra ordinii sociale.

Potrivit art. 25 pct. 6 alin.1, se dispune confiscarea averii condamnatului.

Îl obligă să plătească statului suma de 600 lei cheltuieli de judecată, conform. Art. 304, alin. 1, C.JM.

Se socotește detențiunea preventivă de la 25 septembrie 1959, conf. Art. 463. C.JM.

Cu drept de recurs în termen de 3 zile.

În fapt s-a reținut că în cursul anului 1959 inculpatul, în repetate rânduri și față de mai multe persoane, a adus calomnii la adresa membrilor de partid și a sistemului de promovare a cadrelor în RPR.

Prin decizia nr. 711/02.07.1960, Trib. Milit. al Reg. a 3-a Cluj admite recursul condamnatului și schimbând încadrarea la infracțiunea prev. de art. 578/6 reduce pedeapsa la 3-trei ani închisoare corecțională. Menține restul dispozițiilor sentinței.

Prin Decizia nr.325/23.12.1960, Tribunalul Suprem-Colegiul Militar înlătură pedeapsa complementară de confiscare a averii. Semnat Președinte – indescifrabil și grefier Sălăgean Ioan.

În final trebuie reținută, pentru istoria comunismului stalinist din România și Sentința 130, dată renumitului Doctor Florea Nicolae, pronunțată ușor, banal, și la fel ca în multiple alte cauze de către Tribunalul Militar din Orașul lui Stalin, și în alte zeci de locații... !

S-a întrunit în ședința publică, spre a judeca pe inculpatul civil Florea Nicolae, născut la 24 mai 1918, în Comuna Vața de Jos, rai. Brad, reg. Hunedoara, domiciliat în Str. Filimon Sîrbu nr. 2, cetățean român, medic la Spitalul Brad, căsătorit, fără copii. Serviciul militar satisfăcut, fiind trimis în judecată pentru **delictul de uneltire contra ordinii sociale**, p.p de art. **209 pct. 2.** Alin. A, C.P. Inculpatul s-a prezentat în instanță în stare de arest. Iată acuzațiile desprinse din două mărturii, neprezente, ca mai întotdeauna, prin persoanele reclamante la acest proces:

1.) Inculpatul Florea A. Nicolae, în cursul anului 1958, în mai multe rânduri și față de mai multe persoane s-a manifestat dușmănos la adresa membrilor de partid, calomniind metodele de promovare a cadrelor în țara noastră.

Astfel, în ziua de 04-02-1958, în timp ce inculpatul făcea vizita medicală a bolnavilor din secția de interne a spitalului Unificat Brad, împreună cu comisia medicală a spitalului, ajungând în salonul nr. 4, unde se afla bolnav și muncitorul Rișcan Lazăr, acesta i-a comunicat lui Tov. Doctor că se simte slăbit și încă bolnav. Acest individ slinos și analfabet avusese zeci de reclamații la adresa unor cât mai mulți intelectuali din comună și după anul 1967. Erau dictate și scrise de o altă lepădătură, învățătorul Leac, care era vecin și partenerul lui Rișcan de beții, în Țebea. Inculpatul-doctor i-a spus bolnavului că va trebui să-i facă ieșirea din spital și că îi va recomanda o muncă mai ușoară, întrebându-l apoi, sever și în glumă, dacă el este sau nu membru de partid.

La răspunsul bolnavului că nu este membru de partid și nici nu știe carte, inculpatul a afirmat că – păcat, Râșcan, că nu ești membru de partid, că ai putea să fii pus chiar director sau să primești un serviciu mai ușor.